

INRI

ČASOPIS PROSTĚJOVSKÝCH
ŘÍMSKOKATOLICKÝCH
FARNOSTÍ

POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
A SV. PETRA A PAVLA

Poutní průvody, kříže, korouhve, hlahol zvonů na kostelích, čtyřicetihodinová pobožnost před vystavenou nejsvětější Svátostí oltární... Jak naši předkové slavili hody, si můžete přečíst na straně 11.

Pohled na farní kostel
od židovské synagogy
na pohlednici z roku 1915

Zdroj: www.fotohistorie.cz

*Původ této slavnosti a rozšíření úcty k sv. kříži je ani v rávraché události
z r. 1697, kdy při velkém požáru skoro celého města i far. kostelá jediné
dřevěný kříž v nichu kostelního zůstal v plamenech neporušen a byl po obno-
vě chrámu slavně postaven na hl. oltár. Tehdás také (r. 1705) byla zřeho-
slavné bratrstvo sv. Kříže, jež až do svého zrušení (r. 1783)
v této "zeměch" konala" (sv. T. str. 13.) i o této hodové slavnosti*

Farní kronika
Foto: Jan Černý

3/2019 HODY U POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE

ÚVODEM	STR. 2
HUDEBNÍ QR KÓD, ZPRÁVY	
Z FARNOSTI	3
CMG	8
CPR	9
JAK NAŠI PŘEDKOVÉ SLAVILI HODY ..	11
ROZHOVOR JÁHNA J S JÁHNEM J	16
MIKE A LILI	18
JAK SE SLOUŽÍ ZPĚVEM V KOSTELE	
POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE	20
ZTIŠENÍ.....	22
OKÉNKO PRO DĚTI	23
BOHOSLUŽBY O HODECH	24

Bratři a sestry v Kristu Spasiteli, slavíme po roce znovu patrocinium našeho farního kostela. Každé výročí je příležitostí k tomu, abychom si uvědomili, co se za daný čas odehrálo. Také my můžeme přemýšlet nad tím, co se ve farnosti za rok stalo, co se opravilo, kolik to stálo, ale v očích Božích to jsou malichernosti. Nebo můžeme rozjímat nad nádherou chrámu svatého Kříže, nad složitostí této stavby, nad jeho dlouhou a bohatou historií, která se píše již přes 600 let, ale zas nacházíme v Písmu Svatém slova: „Neboť co je tisíc let v tvých očích, nežli jeden den, co včera minul, nežli jedna hlídka za noci!... Náš věk čítá sedmdesát roků, osmdesát v dobrém případě, vesměs plných těžkostí a trampot, přeletí a odvaneme i my.“ Jistě je to všechno krásné a důležité, ale dívat se na farnost a její kostel jen jako na památku je scestné. Tak co vlastně slavíme? Chceme Bohu děkovat, že je mezi námi přítomný v Nejsvětější svátosti, že zde tvoříme živé společenství víry a lásky pod Jeho Křížem. To je to důležité, co si máme v tento svátek uvědomit. Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, z lásky k nám lidem.

Zakladatel kongregace Salvatoriánů (Společnosti Božského Spasitele) si napsal do svého duchovního deníku slova: „Kříž a ne rozkoše! Všechno pro Boha! Všechno jedině pro Boha!“ Těmi slovy bychom se měli řídit my všichni. Celý náš život, vše, co konáme, jak žijeme, by mělo být z lásky k Bohu. Tak vidíme naše předky, kteří vybudovali tento chrám z lásky k Bohu, obdivujeme krásnou výzdobu – v duchu si říkáme, kolik to muselo stát, jak to vůbec udělali bez počítačem řízených strojů, – a zase udělali to z lásky k Bohu. Celý tento chrám je svědkem lásky našich předků k Bohu a má nás vybízet, abychom i my Boha milovali tak jako oni.

Farnost, která se schází okolo Kristova oltáře, má být živým společenstvím. Společenstvím, které bude naší širší rodinou – ne anonymním. Společenstvím, kde se budeme cítit dobře, kam se rádi budeme vracet, kde se budeme zapojovat do dění. To je úkol pro nás všechny, ne jen pro vybrané.

V jedné z aklamací po proměňování voláme: „Zachraň nás svým Křížem, vysvobod' nás svým vzkříšením...“. Tak ať volají zde pod Křížem také naše srdce.

P. Pavel Barbořák

Zdroj fotografie: web farnosti Určice

připravil
Jan Černý

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Personální změny ve farnosti Povýšení sv. Kříže

22. 6. bylo v olomoucké katedrále vysvěceno 9 mužů k jáhenské službě, dva z nich konají svoji službu v naší farnosti. Jedním z nich je náš farník Jan Černý, který bude vykonávat dobrovolnou službu trvalého jáhna v naší farnosti. Druhým jáhnem je Josef Hovád, který se připravuje ke kněžství a v naší farnosti absolvuje tzv. jáhenský pastorační rok. Je zaměstnancem Arcibiskupství olomouckého a byl do naší farnosti ustanoven rozhodnutím otce biskupa Josefa Nuzíka, který má jako generální vikář personální záležitosti svěřeny. Důvodem jeho ustanovení do farnosti byla snaha alespoň nějak kompenzovat to, že do důchodu odešel trvalý jáhen Petr Hubáček a místo otce Pavla Cahy byl do farnosti ustanoven pouze kaplan exkurendo (to znamená, že ve farnosti nebydlí). Tímto kaplanem exkurendo je P. Pavel Barbořák, který je zároveň administrátorem farností Určice a Myslejovice.

Jáhenské svěcení v katedrále
Foto: Dominik Novák, www.clovekavira.cz

V návaznosti na personální změny ve farnosti byly upraveny bohoslužby, aby pro oba kněze bylo možné mít čas na odpočinek a na účast na setkáních kněží jak oficiálních, tak neoficiálních. Byla zrušena pondělní večerní mše svatá a úterní ranní mše svatá v kostele Povýšení svatého Kříže.

P. Aleš Vrzala, jáhen Jan Černý

Změny na faře, které už proběhly a které se chystají

Další změny proběhly na faře. V průběhu měsíce července a srpna se po třech letech od odchodu z farnosti z fary postupně odstěhovali otcové salesiáni. Nezasvěcenému pozorovateli se může zdát, že fara je velký dům. Ale toto zdání klame. Fara je především dům velmi, ale opravdu velmi komplikovaný. Skládá se totiž z několika propletených staveb. Zmínil bych třeba věž kostela, která jak v přízemí tak v prvním patře zabírá plochu cca 48 m², cca dvě třetiny tvoří zdivo, místnosti ve věži jsou bez oken a mají cca 16 m². Faru dále tvoří původní raně barokní budova fary, což je většina přízemí a prvního patra. Další částí je druhé patro, které bylo přistavěno v meziválečném období minulého století. Později, v druhé polovině minulého století, byly v arkádách sousední budovy, nad nimiž stojí část druhého patra, vybudovány místnosti v přízemí a v prvním patře. Víím, že bez plánů je těžké si to nějak představit.

Přízemí by mělo sloužit farnosti tím, že tam budou místnosti určené k pastoračním setkáním, kancelář a kuchyň, která slouží třeba k přípravě občerstvení pro různá setkání, brigády atd. Toto je již z dřívějších let z velké části uskutečněné. Chybí ovšem dostatečné sociální zařízení. Během prázdnin byly opraveny místnosti v přízemí ve dvoře v zmíněných arkádách – byly opraveny omítky, vymalovali jsme, položili nové koberce – budou sloužit jako kancelář faráře a jednací místnost. Kancelář u vchodu do fary bude adaptována na místnost pro pastorační setkávání – úřední hodiny budou nadále na stejném místě.

První patro nově částečně slouží jako zázemí děkanátu a do budoucna mu bude sloužit celé. Jeden z pokojů slouží jako kancelář a archiv pro děkanátní účetní. Další bude upraven pro pracovníka rodinného centra. V prvním patře bydlí také jáhen – v pokoji s okny do Filipcova náměstí. Bylo již řečeno, že fara je velmi složitá budova, o tom svědčí to, že první patro má ještě jednu část, která na tu již zmíněnou nenavazuje, nejsou propojeny – v pokoji v druhé části prvního patra s okny do dvora bydlí od roku 2017 váš farář.

Druhé patro by mělo sloužit pro bydlení duchovních ustanovených ve farnosti. To v současné době není možné, vyžaduje celkovou rekonstrukci. Jeho provoz je výrazně neekonomický a mnohé technické vybavení je nefunkční, nebo dokonce životu nebezpečné.

Chci poděkovat všem, kdo o prázdninách se stěhováním a opravami nezištně pomáhali a vyzvat k štědrosti v modlitbě za farnost i ke štědrosti, která nám umožní faru opravit a upravit tak, aby mohla co nejlépe sloužit farnosti.

P. Aleš Vrzala

Církevní pravidla a farářovy poznámky k udělování svátostí

Rád bych se pokusil, sestry a bratři, představit vám církví daná pravidla pro některé důležité skutečnosti v životě farnosti a také svůj pohled na to, jak tyto skutečnosti vnímám já v kontextu naší farnosti. Půjde především o udělování svátosti křtu dětem, s malou zmínkou o svatbách, ale svým způsobem se to dotýká mnoha dalších situací v životě křesťana.

Místo křtu. Asi některé z vás překvapí, že místem pro udělování křtu je farní kostel, křest v jiných kostelích nebo kaplích ve farnosti může dovolit farář, není to

tedy samozřejmost nebo nějaké právo, že by si rodiče mohli vybrat, mohou o to požádat. Myslím, že opravdu oprávněným důvodem pro takovou žádost je jen to, že rodiče dítěte pravidelně do toho kostela chodí na nedělní mše svaté. A filiálních kostelů nebo kaplí, kde by se v neděli pravidelně sloužilo, moc není. Kostel svatých Cyrila a Metoděje k nim patří, proto ti, kdo jej navštěvují, mohou žádat o udělení křtu svému dítěti v tomto kostele.

Koho o křest dítěte žádáme? Určitě svého faráře, protože právě jemu je udělování křtu svěřeno jako jeden z úkolů speciálně svěřených faráři. Pokud farář pověří někoho ze svých spolupracovníků, aby tento úkol plnil spolu s ním nebo místo něj, pak samozřejmě žádáme toho, koho farář pověřil. Jak poznám, kdo je můj farář? Tam, kde je jedna farnost, je to jasné, ovšem ve městě, kde je více farností, to vůbec jasné být nemusí. A to je náš případ. Ony sice i v našem městě existují hranice farností, ale do života věřících nijak nezasahují. Lidí chodí na bohoslužby do kostelů podle vlastního uvážení, ne podle

hranic farností a obracejí se v různých záležitostech na kněze také podle vlastního uvážení a jejich příslušnost do té či oné farnosti v Prostějově se ani ze strany farářů nijak neřeší. Takže toho faráře, na kterého se obrátíte, považujte za svého faráře. Dovolím si připomenout, že ne každý kněz je farář nebo administrátor farnosti. Něco jiného je samozřejmě, když bydlím v jiné farnosti mimo Prostějov a žádám třeba o udělení křtu dítěti v Prostějově, potom už příslušnost k jiné farnosti hraje důležitou roli.

A teď něco, co je specifikem naší farnosti Povýšení svatého Kříže. Dlouhá léta v ní působili otcové salesiáni, dokud z ní na základě vlastního rozhodnutí přijatého otcem arcibiskupem neodešli. Nadále působí doslova za rohem ve farnosti Petra a Pavla v Prostějově, kterou si vybrali. Tři roky po odchodu z farnosti, po dobu rekonstrukce petrské fary, na faře u Povýšení nadále bydleli a jeden z nich byl kaplanem farnosti Povýšení svatého Kříže. Nyní se již odstěhovali a nikdo z otců salesiánů není ke službě ve farnosti Povýšení svatého Kříže ustanoven. Dva z otců salesiánů jsou ustanoveni jako faráři nebo administrátoři farností, další dva působí na gymnáziu jako školní kaplan a vyučující. Každý má svoje jasně dané pole působnosti. Není tedy žádný důvod k tomu, aby nadále nějak systematicky nebo intenzivně v naší farnosti působili. Připomínám, že odchod z farnosti byl jejich rozhodnutím.

To, co píšu, není osobní, ale principiální. Mám-li jako kněz na starosti nějakou farnost, pak v této farnosti uděluji svátosti. Považuji za nekolegiální se jako udělovatel křtu vracet do farnosti, z níž jsem odešel, i když mnozí lidé v ní byli mí přátelé a dobře jsme si rozuměli. Tato farnost a udělování svátostí je teď svěřena někomu jinému.

Podobné je to, když se na kněze někdo obrátí, aby pokřtil dítě nebo sezdal manžele v jiné farnosti než v té, ve které on působí. Měl by udělat všechno pro to, aby pochopili a přijali, že se mají obrátit na svého faráře, a jejich žádost odmítnout. Pokud neodmítne, pak svého kolegu, faráře farnosti, kde má svátosti udělovat, staví do nepříjemné situace a ten, pokud nechce jít proti svým farníkům, vyhoví jejich žádosti, aby jejich dítě křtil nebo snoubence sezdal kněz odjinud, i když by to rád

udělal on sám, protože je to jeho poslání. Připouštím, že pro někoho z kolegů obojí může být vítaná pomoc nebo mu mohou být tyto věci lhostejné.

Chápu to, že mnozí z vás, kdo čtete tyto řádky, jste mými slovy překvapeni a je to pro vás něco úplně nového, ale právě proto to píšu. Možná se ptáte: „My si nemůžeme vybrat kněze, který nám pokřtí dítě?“ Odpovím otázkou: „Proč?“ Kněze, který vám pokřtí dítě, už vybral Kristus, když prostřednictvím biskupa ustanovil faráře do vaší farnosti. Možná si říkáte, že dělám z komára velblouda. Kdyby bylo v naší farnosti třeba třicet křtů dětí opravdu věřících rodičů a třeba dvacet svateb, tak by to asi byla pravda. Pokud ale je v naší farnosti křtů dětí opravdu věřících rodičů jako šafránu a svatby mladých věřících farníků nemáme skoro vůbec, pak snad pochopíte, že váš farář by někdy rád dělal to, co mu přísluší, a hlavně to patří k radostným chvílím života farnosti, kterých není zase tolik. Často se ale stává, že jsem v té nepříjemné situaci, kterou jsem popsal v druhé části předchozího odstavce. „Podobné je to, když“.

Křty, které udělujeme, jsou totiž většinou neradostné, žádají o ně rodiče dětí, které z života farnosti neznáme. A i když rodiče slíbí, že dítě budou vychovávat ve víře, i když vyznají víru, stejně vím, že i když to mohlo být upřímné, tak jsou to mnohdy prázdná slova. Tady ale narážím na zcela zásadní problém současného života církve a její praxe, který se neustále probírá, křtít či nekřtít.

Zcela jinou kapitolou je pak to, když rodiče chtějí křtít dítě v jiné farnosti než v té, ve které bydlí. Žádost o dovolení od svého faráře, které většina kněží požaduje a bez něhož dítě z jiné farnosti nepokřtí, považují jen za formalitu. Jen krátce uvedu, že ve většině případů je to dostatečné svědectví o tom, že by jejich dítě pokřtěno být nemělo, nežijí s farností, faráře neznají, do kostela nechodí. Tím rozlišovacím kritériem pro udělení křtu dítěti, je totiž opodstatněná naděje, že dítě bude vychováno v křesťanské víře. Pokud kněz rodiče z farnosti nezná, těžko může tuto naději mít. Ještě by to v některých případech mohli zachránit kmotři, ale bohužel tomu tak není. Kdo je vhodný kmotr pro mé dítě? Ten, kdo je lepším křesťanem než já!

Všechno to hluboce souvisí s chápáním farnosti a církve, kéž se vám i mně daří obojí chápat tak, jak to zamýšlí Bůh, aby nám to bylo prospěšné ke spáse.

P. Aleš Vrzala

CMG, ZŠ a MŠ na prahu nového školního roku

Květen a červen byly v životě školy vždy velmi vypjatým obdobím pro všechny: maturity, přijímací řízení do primy a do 6. ročníku ZŠ, uzavírání klasifikace. Výsledky letos dopadly nad očekávání dobře. 22 z 27 maturantů složilo zkoušku s vyznamenáním a více než padesát studentů a žáků mělo na vysvědčení samé výborné. To byla velká radost. Ale i tak jsme prázdniny všichni toužebně vyhlíželi. Škola ztichla a vlády se ujaly naše milé paní uklízečky, aby ji zase připravily na 2. září, kdy se vše znovu dá do pohybu. O prázdninách jsme uspořádali již tradiční vodácký tábor s Martinem Bradáčem. Sjížděla se řeka Dyje, počasí přálo, a tak opět vše proběhlo bez větších potíží a ke spokojenosti všech.

Ranní slůvko (modlitba) u Dyje
před plavbou
Foto: archiv CMG

Nový školní rok jsme zahájili v kostele Povýšení sv. Kříže. Žáci gymnázia a základní školy se spolu se svými učiteli sešli při mši svaté, představili nové studenty primy a žáky a žákyně 6. ročníku základní školy, děkovali za prožití prázdnin a vyprošovali požehnání pro nadcházející školní rok. Přivítali jsme také nového školního kaplana, P. Ladislava Bandoucha SDB, který vystřídal P. Petra Matulu SDB.

Do 6. ročníku základní školy nastoupilo 27 žáků nejenom z Prostějova, ale i z okolních obcí. Do primy gymnázia bylo přijato 30 nových studentů. Tady zájem žáků několikanásobně převyšoval kapacitu, což na jedné straně těší, ale o to více mrzí, že musíme tolik dětí nepřijmout.

Noví „šesťáci i primáni“ mají již za sebou úvodní seznamovací kurzy na Staré Vodě a my jim přejeme, aby se jim v nové škole líbilo a rádi sem chodili a rádi se učili.

Jitka Hubáčková

Jak jistě víte, dějí se na faře velké věci. Přichystal a vybavil se pokoj pro nastupujícího jáhna Josefa, přestěhovala se kancelář děkanátní účetní a kancelář děkana se rozšiřuje o jednací místnost. Další novinkou bude, že od nového roku bude na faře sídlit Rodinné centrum. A proto jsem poprosila o rozhovor Blanku Neckařovou, která pro rodinné centrum pracuje.

Jak vzniklo Rodinné centrum (dále RC)?

Rodinné centrum v Prostějově, tak jako ostatní děkanátní centra pro rodinu, vzniklo na přání otce arcibiskupa Jana Graubnera v roce 2010. V prosinci téhož roku vzniklo občanské sdružení Centrum pro rodinu Prostějov, které se od roku 2014 stává zapsaným spolkem.

Pod koho tedy RC spadá?

Z rozhodnutí arcibiskupa (ACO 2011/08) jsou pracovníci děkanátních center pro rodinu podřízeni děkanovi jako jeho nejbližší spolupracovníci a metodickému vedení arcidiecéznímu centru pro rodiny.

Kolik má zaměstnanců?

Děkanátní centrum pro rodinu Prostějov má jednoho zaměstnance – pastoračního asistenta, který je zaměstnancem arcibiskupství. Dále lektory a pečovatele k různým programům, se kterými uzavíráme dohody. Také máme dobrovolné spolupracovnice.

Kde nyní sídlíte a proč se od nového roku stěhujete do farní budovy?

Od roku 2014 sídlíme v prostorách, které vlastní Salesiánská komunita v Krasicích u kostela sv. Josefa, kde jsme v nájmu. Zde máme kancelář i prostory, které umožňují setkávání v rámci Mateřského centra a adaptačních kroužků pro děti. Nájemní smlouva skončí k 31. 12. 2019 a nebude ze strany komunity prodloužena. Proto od ledna 2020 bude Děkanátní centrum pro rodinu sídlit na faře při kostele Povýšení sv. Kříže, kde můžeme pro své programy používat společenské prostory fary a katechetický sál.

Jaký je hlavní smysl RC?

Činnost děkanátního centra má pomáhat rodinám dobře prožívat radosti i starosti rodinné všednodennosti, pomáhat žít podle křesťanských zásad.

Pestrá nabídka akcí
pořádaných Centrem
pro rodinu
Foto: archiv CPRPV

Jaké programy a pro koho RC pořádá?

Jako první bych chtěla zmínit přípravu snoubenců, kdy centrum spolupracuje s knězi ve farnostech.

Dále organizujeme programy pro rodiče. Na podzim připravujeme kurz Efektivního rodičovství a v příštím roce kurz Výchova teenagerů. Tradicí jsou také víkendové programy pro rodiče zaměřené na prohloubení vztahu mezi rodičem a dítětem (víkend pro matky a dcery a víkend pro otce a syny).

Pro manžele připravuji na příští rok kurz Manželské večery, který je zaměřený na prohloubení manželského vztahu.

Rodiče na rodičovské dovolené mají možnost navštívit Mateřské centrum. Maminky s dětmi se zatím schází každé pondělí v Centru pro rodinu v Krasicích.

Do konce roku bude i adaptační kroužek pro děti připravující se na vstup do MŠ – První školička.

A nadále počítáme s pořádáním příměstského tábora.

Kde se můžeme o nabízených programech dočíst a jak vás můžeme kontaktovat s případnými dotazy?

Najdete nás na stránkách <http://www.prostejov.dcpr.cz/>, dále pravidelně využíváme Nedělník farnosti Povýšení sv. Kříže a snažíme se o distribuci plakátů na kostelní nástěnky.

Kontakt je možný přes e-mail cprprostejov@ado.cz nebo na tel.: 608 228 464.

Děkuji za rozhovor a přeji, ať se vám v nových prostorách daří.

Renata Plenařová

JAK NAŠI PŘEDKOVÉ SLAVILI HODY

Před pár lety jsem měl v rukou kroniku farnosti Povýšení sv. Kříže v Prostějově, svazek I. roky 1820 - 1929. Uvádím zde přepis částí kroniky, které mě zaujaly.

Původ této slavnosti a rozšíření úcty k sv. kříži je asi v zázračné události z r. **1697**, kdy při **velikém požáru** skoro celého města i far. kostela jedině dřevěný kříž u vchodu kostelního zůstal v plamenech neporušen a byl po obnově chrámu slavně postaven na hl. oltář.

Prostějov na malbě Františka Velehradského z roku 1728

Při požáru 1697 vyhořel kostel, fara, radnice, škola, synagoga a židovská obec, 52 domů na náměstí, část ulice Vápenice, olomoucké předměstí a celé brněnské předměstí, v ulici Žešovská a Mlýnská lehlo popelem 53 domů. Trvalo několik let, než se stavby rekonstruovaly a opravily, kostel byl přestavěn. Domy byly obnoveny se střízlivými fasádami, protože na náročnější opravy neměli měšťané potřebné finance.

Od r. 1820 slavily se tyto hody jen v neděli (buď po svátku nebo i před svátkem 12. září). Byly ohlašovány odpustky pro účastníky zpívané mše sv., proto byla i 6á zpívaná, ale tyto odpustky byly pro svátek Jména P. M., který byl zároveň slaven. Tak tomu bylo podle ohláškové knihy do r. 1854.

Ve spise prof. Fr. Koželuky „Paměti o věcech náboženských v Prostějově od r. 1620 až na naši dobu“ z r. 1905 na str. 31 je o hodové slavnosti zmínka tato: „Dne 5. srpna **1855** objevila se tu v městě opět **cholera** a potrvála až do polovice října. Zemřelo touto nemocí 900 osob.

Epidemie infekčních onemocnění ve středověku a raném novověku souhrnně nazývaných mor byly chápány jako Boží trest za hříchy. Lidé se modlili k Panně Marii a ke svatým s prosbou, aby od nich odvrátili Boží hněv.

Na obraze ze 17. století je symbolicky znázorněn u olomoucké radnice morový jezdec jako kostlivec s kosou a kopím sedící na okřídleném koni-kostlivci.

Zdroj obrázku: www.muo.cz

Aby ranou touto Bůh na dále lid netrestal, zavedl proto farář Dr. Malý při zdejší oltáři **40hodinovou pobožnost** k uctění sv. kříže, t.zv. triduum, která se tu 16. září t.r. před vystavenou nejsv. Svátostí oltářní po prvé konala. K sv. přijímání, s nímž spojeny byly plnomocné odpustky, přistoupilo tehda při této pobožnosti na 2000 věřících. Pobožnost tato opakuje se tu od této doby při zdejší hlavním chrámě každého roku o Povýšení sv. Kříže, k níž přichází velmi mnoho lidu i z opodál a četná procesí z blízkých farností.“

Od r. 1855 slavily se hody po **3 dny**: v neděli, v pondělí a v úterý.

Pořad služeb božích byl tento:

- 1) V sobotu o 6. hod. navečer slavná figurální litanie a sv. požehnání. Po všechny tři dni je vystavena nejsv. Svátost oltářní.
- 2) V neděli o 5. hod. ranní zpívaná mše sv., po ní kázání a ostatní služby boží obvyklé; odpoledne o 3. hod. nešpory, chvalozpěv a sv. požehnání, večer o 7. hod. figur. litanie a sv. požehnání.

3) V pondělí o 5. hod. ranní zpívaná mše sv., o 10. hod. kázání a zpívaná mše sv. (s asistencí); odpol. o 3. hod. litanie a sv. požehnání, navečer o 6.hod. kázání a pak figur. litanie a sv. požehnání.

4) V úterý o 5. hod. ranní zpívaná mše sv., o 10. hod. kázání a pak zpívaná mše sv. (s asistencí); odp. o 4. hod. kázání, po něm fig. litanie, chvalozpěv sv. Ambr. a sv. požehnání, jímž se slavnost skončila.

40hodinová pobožnost tedy trvala:

v neděli od 5. hod. ranní do 1/2 8.hod. večerní 14 1/2 hod.,

v pondělí od 5. hod. ranní do 7. hod. večerní 14 hod.,

v úterý od 5. hod. ranní do 5. hod. odpolední 12 hod., celkem plných 40 hodin.

R. 1907 byl ustanoven (od far. K. Dostála) jiný pořádek:

1) v sobotu v 6. hod. navečer kázání, figur. litanie a sv. pož.,

2) v neděli o 1/2 6. hod. zpív. mše sv., o 1/2 10é. kázání a slavná mše sv., o 3. hod. odp. kázání a sv. pož., o 1/2 6. hod. kázání a sv. pož.,

3) v pondělí 1/2 6. zpívaná, o 9. hod. kázání, po něm zpívaná mše sv., o 3. hod. a o 1/2 6. hod. kázání a sv. požehnání,

4) v úterý o 1/2 6.hod. zpívaná mše sv., o 9. hod. kázání a zpívaná mše sv., o 3. hod. kázání závěrečné, fug. litanie, chvalozpěv a sv. požehnání.

Na 40hod. pobožnost se zapomnělo, nejsv. Svátost olt. se nevystavovala (leďa někdy při hrubé) a ani se nemohla zachovat celá doba 40 hodin.

Prostějovské hody: Bohoslužebný řád

Prostějovské hody „Povýšení sv. Kříže“ konají se odedávna každý rok po tři dni, (v neděli, v pondělí a v úterý) po svátku „Povýšení sv. Kříže (14.září). R. 1926 zařídil farář Ignác Dragoun tuto slavnost takto: Je-li svátek „Povýšení sv. Kříže“ v neděli nebo v pondělí nebo v úterý, neboli onom hodovém třídenní, budou „hody“ hned onu (předchozí) neděli, t.j. buď 14., 15. a 16. září, – nebo 13., 14. a 15. září – anebo 12., 13. a 14. září. Případne-li však svátek „Povýšení sv. Kříže“ na středu, na čtvrtek, na pátek nebo na sobotu, budou „hody“ příští neděli, t.j. buď 18., 19. a 20. září – nebo 17., 18. a 19. září, – nebo 16., 17. a 18. září – anebo 15., 16. a 17. září.

V onom hodovém třídenní bývají odpoledne slavné služby Boží, k nimž jsou zváni vysocí **církevní hodnostáři** (světící biskupové, preláti, opati) z Olomouce nebo odjinud a **kazatelé** (buď okolní kněží nebo řeholníci). Kázání jest: v neděli ráno, dopoledne po „hrubé“ a odpoledne nebo na večer, v pondělí a v úterý dopoledne před „hrubou“ a odpoledne před požehnáním. Ve svatvečer hodový (v sobotu) bývá slavné požehnání a někdy i úvodní kázání; o svátku samém bývá slavná zpívaná 8á (dne 14. září, případne-li v týdnu).

Před těmito hody, i o nich, i po nich konají se do far. kostela „k sv. Kříži“ **poutní průvody** z jednotlivých ulic a předměstí prostějovských. Farní duchovenstvo chodí těmito průvodům vstříc až ke kříži v oněch ulicích, vede průvod do far. kostela a po mši sv. vyprovází zase poutníky až ke kříži do jejich ulice.

Před hody má pouť

1. ul. Svatoplukova a sousední i Trávnícká, na svátek „Povýšení sv. Kříže“ nebo v neděli hodovou; průvod vychází do kříže na rozcestí ul. Svatoplukovy a Vrahovské, s hudbou a má zpívanou 8ou. Vyprovází se až ke kříži.

O hodech mají pouť

2. ul. Anenská neboli Drozdovice, v neděli hodovou; průvod od kříže na rozcestí ul. Anenské a Určické a má zpívanou 8ou. Návrat k témuž kříži.

3. obec Krasice, v úterý hodové; průvodu z Krasic vychází vstříc farář a má zpívanou 8ou. Vyprovází až ke kříži na zač. Pluml. ul., kamž šel i naproti. O tuto pouť pečuje již delší dobu krasický kostelník a zvoník Frýbort.

Po hodech mají pouť ulice

4. Plumlovská, ve středu po hodech; průvod vychází s hudbou až „z konce ulice“ od zadního kříže a má zpívanou 8ou. Vyprovází se pak po kříž na kraji ul. na Jiráskově nám.

5. ul. čsl. Legionářů (dříve Žešovská a potom Brněnská), v pátek po hodech; průvod vycházel kdysi od kříže před nemocnicí, později od kříže před kostelem C. a M., nyní z tohoto kostela, (někdy s hudbou) a má zpívanou 8ou. Vyprovází se zase ke kostelu.

6. Štěpánská (nyní Tylova), v 1. neděli po hodech; průvod vychází od kříže uprostřed této ulice a má zpívanou hrubou nebo 11ou. Vyprovází se k témuž kříži.

7. Kostecká, ve středu v 2. týdnu po hodech; průvod vychází od kříže na konci ulice (před Lošťákovými) s hudbou (i 15 hudebníků) a má zpívanou 8ou. Vyprovází se zase k onomu kříži.

8. Olomoucká (dříve Držovská), v 2. neděli po hodech; průvod vychází od kříže v ulici a má zpívanou 8ou. Vyprovází se zase až ke kříži na konci ulice za tratí.

Některé z křížů zmíněných v textu
Foto: M. Schneeweissová

9. Dolní, v 2. neděli po hodech; průvod vychází od kříže v polovici této ulice a má zpívanou 11ou. Vyprovází se zase k onomu kříži.

10. Petrská se Zelenou (Revoluční a nyní Lazarety), v 3. neděli po hodech; průvod vycházel dříve od kříže před kostelem sv. Petra, poslední dvě léta na přání obyvatelů v Lazaretech vychází od kříže v této ulici, jde s poutníky ke kříži u kostela sv. Petra, připojí se k průvodu z ul. Revoluční a společný průvod jde s hudbou do far. kostela, kdež měl dříve zpívanou hrubou, nyní 8ou. Vyprovází se ke kříži u sv. Petra.

Všechny tyto poutní průvody vítá i vyprovází hlahol zvonů na far. kostele i na kostelích, kolem nichž jdou; průvody jdou za křížem a s korouhvemi.

Ministranti nesoucí prapory
jdou v čele průvodu věřících.
(fotografie ilustruje tehdejší
dobu, není vyfocena
v Prostějově)

Zdroj: www.starytyn.cz

Tyto hody slaví se nejen v městě samém třídní slavností a 10 průvody, (z jednotlivých ulic a předměstí po celý měsíc kolem hodů pořádanými), nýbrž přichází na ně z blízka i z dále veliké množství věřících, buď jednotlivě nebo (zvl. před válkou) v **procesích**; přemnozí přistupují ke stolu Páně (r. 1927 na 3000) a získávají plnomocné odpustky (jako na poutních místech).

V těchto všech řádcích lze vidět, že v Prostějově byla velmi silná víra, že náš „hlavní kostel“ byl místem zázraků, místem velkých poutí, byl místem požehnaným. Odložme tedy všechnu svoji pověru, svoje „pánbíčkářství“, pojďme společně pod Kristův kříž a zde můžeme společně s apoštolem Petrem říct: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“ (J 6, 68).

K požehnanému prožití prostějovských hodů ze srdce každému z vás žehná

jáhen Jan

Naše farnost se po letošním jáhenském svěcení, které se konalo v olomoucké katedrále 22. června, rozrostla o dva nové jáhny. Dobrovolného jáhna J farnost zná, tak by se mohl představit ten "nedobrovolný" jáhen J.

Z jaké rodiny pocházíš?

Vím, jak to myslíš, Jane, a zní to i legračně. Ale za sebe chci říct, že jsem jáhnem dobrovolným a šťastným. A že nemyslím na to, až či zda budu knězem. Ale jsem právě šťastný ve svém povolání jáhna.

Pocházím z rodiny, která žije v Říkovcích u Přerova. Oba rodiče pracují u policie. Maminka vydává uniformy a táta je u „městské“ v Olomouci. Mám dva sourozence. David má 17 a chodí tady u nás v Prostějově do školy. Veronika má 12 a do školy chodí v Přerově, kde jsem se také roku 1992 narodil.

Jaká je Tvoje cesta k Bohu?

Byla to cesta – je to cesta netradiční. Maminka i tatínek jsou nevěřící a maminka dokonce není ani pokřtěná. Já sám jsem se ke křtu dostal díky babičce, když na ni její spolužačka z dětství apelovala, že nemá pokřtěné vnuky. Bylo mi deset let, když jsem v Oseku nad Bečvou spatřil pana faráře už v letech v bílé albě, a já se domníval, že právě vstal a že to je noční košile. Vůbec jsem nevěděl, co se děje. Ale křest je pro moji cestu zásadní. Zde jsem se poprvé setkal s Kristem.

Ucítil jsem, když jsem vyšel z kostela, co jsem dosud neznal. Bylo mi krásně. To si dobře pamatuji. Ale nevěděl jsem proč. Ve víře mi hodně pomohla schůla, která právě vznikla kolem mého křtu, a zásadní impulz bylo ministrování. Být

V Prostějově působí v současnosti tři jáhnové:
Josef Hovád, Karel Valtr a Jan Černý.

Foto: J. Tvrdík

ministrantem byla pro mě čest a to, na co jsem se těšil. Maminka ale upozorovala, že v kostele trávím příliš času a že „mi tam blbnou hlavu“. Řekla: „Do toho kostela už chodit nebudeš. Ještě z tebe bude farář.“ Ale já jím být nechtěl. Ani jsem nad tím nepřemýšlel. Mým snem bylo být dobrým učitelem. Nicméně mi mše svatá začala chybět. Večer před spaním jsem si četl mešní řád z kancionálu, abych rozezvučil slova, která jsem měl tak nově rád. „Pán s vámi – i s tebou.“ Nakonec jsem ale stejně chodil tajně, aby to maminka nevěděla. Když mi bylo 18, řekl jsem, že do kostela chodit budu, a maminka to postupem času přijala. Teď mě ve všem podporuje a za agapé po jáhenském svěcení a veškerou přípravu vděčím právě jí. To ona mi ve všem pomáhala a pomáhá a celou dobu studií na teologické fakultě byla mou velkou oporou. Bůh je dobrý!

Ke komu se rád ve svých modlitbách utíkáš? Máš nějaké oblíbené poutní místo?

Jelikož rád cestuji, prosím o přímluvu sv. Kryštofa a samozřejmě sv. Matouše. Jestlipak víš proč, Jane? No Matouš byl přeci celník a vybíral poplatky. Tak Matouš je přímluvcem proti pokutám ☺. Biřmovaný jsem byl jako Jan Maria. Když jsem si v 16 letech četl o životě a především kázání Jana Maria Vianneye, měl jsem pocit, jako by seděl vedle mě a hovořil konkrétně na mě. Jeho slova do mě zapadala tak neuvěřitelným způsobem. Hltal jsem jeho pojetí o modlitbě, Svaté panně, eucharistii, o svátosti smíření. O mši svaté. O knězi. A zvláště jeho horlivosti se můžeme učit. No a velmi blízkým mi je svatý Mikuláš. Je to právě ten, který dětem nosí večer 5. prosince sladkosti a v některých zemích dokonce dárky. O jeho životě víme málo a většinou to jsou legendy. Také byl velmi horlivý pro Pána. Když se na koncilu v Niceji nechal Árius slyšet, že Kristus není pravý Bůh, ale člověk, Mikuláš byl tak rozhorlen pro Kristovo Božství, že Áriovi veřejně uštědřil facku. No, byl to štedrý biskup Mikuláš. Vojáci ho pak vyvedli, zatklí a vsadili do vězení. Ale anděl Páně ho osvobodil a vrátil mu berlu a prsten – atributy biskupa zase nazpět. Ta první část není legenda a je zaznamenána dokonce v jedné kronice. A poutní místo? Jednoznačně Svatý Hostýn, kam jezdím od malička a rád se vracím.

A teď mírně profánní otázky. Hraješ na nějaký hudební nástroj?

Hraji na varhany. Je to úžasný nástroj. Když hrají varhany pléno či tutti, mám dojem, že nám přibližují Boží slávu. Jak je Pán mocný, velký navzdory své vydanosti v malé hostii. Vždyť vlastně k Boží oslavě varhany hrají. Nebo ty jemné zvuky salicionálu a flétny mi evokují Boží něžnost, o které rád mluví náš Svatý otec František.

Tak to je dobře, že je máme čerstvě zrestaurované. Je něco, na co se ve službě jáhna těšíš, mimo spolupráce s jáhnem J a kněžími A a P?

Služba jáhna je celistvě krásná, a kdybych měl uvést třeba tři věci. Týden po svěcení jsem dvakrát křtil. To jsou nádherné okamžiky. Liturgie ve své kráse, symbolice, ale především v setkání s živým Bohem je pro křesťana tím základním. A že ji můžu slavit jako jáhen, jsem obrovsky vděčný. A pak je to svolávání Boží přízně, dobra, které nejsem schopen sám dát – žehnání.

Když bychom se rozhodli Tě uhostit ve svých domovech, co Tvému žaludku nejvíce lahodí?

Tak po zkušenosti pastoračního asistenta ve Svitavách musím říct, že tohle neřeknu ☺. Také se mě na tohle ptali a já nebyl prozíravý, řekl jsem, co můžu pořad, a ti dobří lidé nám to pak často nosili na faru. A já zjistil, že pořad se to opravdu jíst nedá. Ale něco na sebe prozradím. Mám moc rád dobrou kávu. A těším se, že právě u ní budu s našimi farníky často ☺.

Děkuji Ti za rozhovor a vyprošuji Ti, aby čas, který v naší farnosti strávíš, byl pro Tebe velkým požehnáním.

jáhen J

ČTENÁŘSKÝ KOUTEK

Animátorka z Prostějova, Lenka Češková, se rozhodla začít psát knihy pro mládež. Její první pod názvem „**Mike a Lili**“ vyšla letos v srpnu v Karmelitánském nakladatelství v edici Courage, která je cílena na mladé lidi, kteří hledají svou cestu životem. V románu o 256 stranách se rozvíjí příběh tří mladých lidí - hledajícího Mika, přesvědčené katoličky Lili a ateistky Moniky, jejichž životy se nečekaným způsobem zkříží a donutí je společně řešit radostné i bolestné životní okamžiky. Jedním z hlavních cílů knihy je otevřít téma předmanželského sexu a nastínit, jakými způsoby k němu různí lidé přistupují a jaká to v sobě může skrývat rizika.

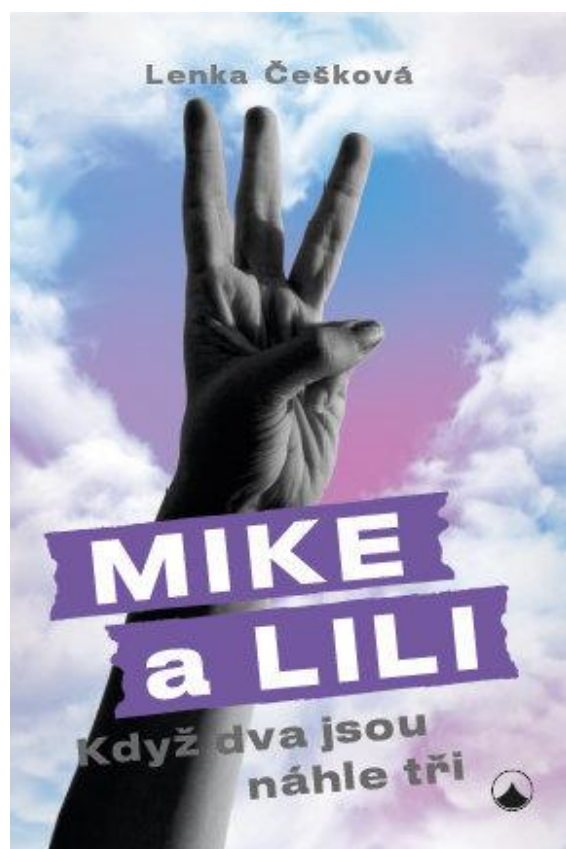
Lenka Češková: „Nesnažím se o popis dokonalého života dokonalých mladých lidí, ale o popis toho, co jsem sama zažila, co zažili mí známí nebo s čím se setkávám na různých dalších místech. Nesnažím se ani naznačit, jaká cesta životem je správná. Mike, Lili i Monika prožívají své jedinečné životy se svými osobitými zkušenostmi

a názory. Každý z nich chybuje a stejně tak je v každém z nich kus dobra a kus pravdy, kterou mohou sdělit světu. Pro mnohé čtenáře bude kniha přinejmenším kontroverzní, ale věřím, že se najde řada těch, které kniha bude bavit a inspiruje je nebo jim zprostředkuje trochu jiný náhled na svět, než na jaký byli dosud zvyklí. Věřím, že mladým čtenářům může tato kniha posloužit jako varování i jako povzbuzení a ti starší že si u ní vzpomenou na své mládí a své lásky. Věřím, že v různých společenstvích může být podkladem k podnětným diskusím a že může být zdrojem otázek, které si budou klást snoubenci při přípravě na manželství. Věřím, že pro lidi, kteří nemají žádnou představu o tom, co je to církev, může být odlehčeným náhledem do společenství věřících i do toho, jak mohou víru prožívat různí lidé. Může pomoci pochopit, proč si mladí křesťané nechávají sex až do manželství a že je to i v dnešní společnosti ještě pořád normální a dosažitelná věc, ale že ani selhání neznamená konec světa.“

Anotace:

Michal Nikl („Mike“) je vysokoškolák z moravské katolické rodiny a s Bohem to už dávno vzdal. Když mu zemře táta, jde do hospody a stráví noc s neznámou dívkou. Netuší přitom, že mu brzy padne do oka hodná a věřící Liliana Kučerová („Lili“). Oba se brzy octnou na velké životní křižovatce. Mike si chce dát život do pořádku, aby měl Lili co nabídnout. Pro Lili je to první vážný vztah, a tak se zdráhá začít si s někým, kdo má za sebou „opileckou noc“. Ona neznámá dívka se jmenuje Monika. S vírou se moc nekamarádí, žije s rozvedenou matkou v luxusním domě a neví, co si počít se životem. Když zjistí, že noc s Michalem má své následky, život všech tří dostane grády... Jak se propletou jejich vztahy? Jak se na ně bude tvářit jejich nejbližší okolí? A co člověka může přivést k dobrému rozhodnutí, i když je zrovna ve velmi složité situaci? Přečtěte si příběh o vítězstvích i prohrách mladých lidí, jejich lásce, zmatcích, odlišném vnímání reality i vzájemné podpoře.

Více o tom, jak kniha vznikla, si můžete přečíst na <http://lori-ceskova.cz/>.

SPOLEČENSTVÍ NAŠÍ FARNOSTI

Zpívání ve farním kostele se věnuje několik skupinek ochotných lidí, i jednotlivci. Jde o náročnou službu, hlavně pro ty, kteří zpívají často během pracovního týdne. O rozhovor jsem poprosil Pavlu Zbořilovou, která nese velkou část zodpovědnosti za scholu a chrámový sbor. Dalším mým důvodem k oslovení Pavly bylo, že má zpěv a dirigování vystudované, takže může sloužit nejen srdcem, ale i rozumem.

Není to ale někdy spíš na škodu, když tomu člověk rozumí víc? ☺

Jak se slouží v hlavním kostele zpěvem?

Nejprve bych chtěla upřesnit, že mám v první řadě zodpovědnost za scholu u Povýšení. V chrámovém sboru pouze zpívám, a když je třeba, vypomáhám s nácvikem či dirigováním ordinaria nebo žalmu. Tu největší práci a zodpovědnost za chrámový sbor má moje maminka, ředitelka kůru, a můj bratr Tomáš.

Chrámový sbor o hodech 16. 9. 2018, kdy byly požehnány rekonstruované varhany.

Foto: J. Tvrdík

Ale abych se vrátila k odpovědi na otázku. Už od svých 16 let se snažím využívat svůj dar zpěvu ke službě Bohu při mši svaté nebo kdekoli je třeba. Myslím, že v mém životě stále platí, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. I když jsem zpěv a dirigování studovala a zpěv se stal později mým povoláním, jsem tolerantní ke všem amatérským zpěvákům či muzikantům, kteří se snaží upřímně chválit Boha. V hlavním kostele je radost zpívat. Po dlouholetém vedení scholy u Cyrílka a několika letech pauzy v rámci výchovy svých tří dětí jsem se před pár lety pokusila dát dohromady několik studentů, starších či mladších, a tak se scházíme každou 1. neděli v měsíci, abychom "hrubou" mši sv. malinko vylepšili svým zpěvem. Je nás ale stále málo,

a tak prosíme o pomoc kohokoli, kdo by měl zájem se k nám přidat.

Pavla Zbořilová
diriguje scholu při
slavnosti Povýšení
sv. Kříže 14. 9. 2018.
Foto: J. Tvrdík

Všichni si ještě pamatujeme na pana profesora Bezdíčka, který velmi dbal na farní sbor, a pokud vím, tak na každou mši svatou (nedělní) měl připravené mešní proprium. Nejdeš v jeho stopách ty nebo bratr?

Pan profesor Bezdíček byl velký muzikant a odborník na chrámový zpěv. Jistě byl přínosem pro mnoho svých studentů i jiných muzikantů a zpěváků. Pamatuji si velmi dobře, jak mi poradil, ze kterého místa na kůru mám zpívat, aby se můj hlas nesl kostelem co nejlépe. Za to jsem mu velmi vděčná a při každém svém sólovém vystoupení si na něj vzpomenu. Výběr repertoáru pro chrámový sbor naštěstí není v mé kompetenci. Mám na starosti pouze scholu.

Čím myslíš, že může zpěv přispět při mši svaté?

Zpěv sboru či scholy při mši svaté je obrovským přínosem nejen pro samotné zpěváky, ale především pro všechny přítomné v kostele. Hudba totiž umocňuje veškeré naše prožitky a odplavuje negativní myšlenky. Pozdvihuje naši mysl k Bohu a přivádí nás k němu blíž.

A na závěr: Co Tě na tom „krákání“ stále tak baví?

Krákání? (smích) Já se právě snažím, aby naše muzicírování v kostele jako "krákání" nevypadalo. A myslím, že se to daří. Nedávno za mnou přišel po našem zpěvu při mši svaté nějaký pán a řekl mi, že si dnes v kostele připadal jako v nebi. Tak asi proto mě to baví.

Děkuji za rozhovor. Pán provázej svým požehnáním Tebe a všechny zpěváky!

Jan Černý

Ztišení

Psát v době hodových oslav o ztišení možná není vhodné. Nebo právě naopak? Mám oslavy ráda, dnes mi však přijde, pokud se podívám do našich ulic, že starověké heslo římských vůdců „chléb a hry“ má opět notně navrch. A možná také, že „marnost nad marnost a vše je marnost“.

Ježíš, když se chtěl v tichu modlit, rozmlouvat s Bohem, odcházel na vysokou horu či do Getsemanské zahrady. I my máme tu snahu. Ale ouha, v době hodů za lodí kostela „řve hudba“ z každé poutní atrakce jiná. Vyjdete doma na zahradu a o víkendu to vypadá, že sousedé soutěží o to, kdo nejrychleji a za nejhlasitějšího řevu poseče zahradu, pokácí strom, zvelebí dům. Sednete na kolo, abyste unikli hluku města, a po cestě Prostějovem narazíte na stavební firmy, které lámou rekord nejen v hluku, ale i v počtu odpracovaných hodin (kvůli lépe placené práci o víkendu, nebo aby bylo dříve hotovo?).

Kam směřuji? Navrhovala jsem v uplynulém volebním období na zastupitelstvu našeho města (jsem zastupitelkou za KDU-ČSL), abychom se snažili o zachování ticha o nedělích a svátcích. Tedy pokud nejsme schopni se domluvit, ať zkusíme vytvořit „Vyhlášku ticha“ alespoň o svátcích a nedělích. Mimo kolegy Ing. Petra Kousala se ke mně měla odvahu přidat pouze paní Iva Copková (minulé období zastupitelka za KSČM). Někteří zastupitelé se mne ptali, kdy tu práci firmy udělají. Pokud budou firmy řádně pracovat ve všední dny, tak to zvládnou, ne? Také se ptali, kdy si lidé ty trávníky posečou, když ve všední dny nemohou. Mohli by kosou a nemusí do posilovny! A já se ptám, kdy to dělají lidé v Rakousku, Německu? Nebo je vyspělá německá ekonomika založená na pracovních nedělích? Nehledě na to, že člověk není stroj a alespoň den odpočinku potřebuje. Zajímá mě názor či dokonce podpora čtenářů našeho farního časopisu. (Můžeme se o tomto tématu bavit osobně, nebo mi můžete napsat svůj názor na Zuzana.Bartosova@email.cz.)

Při začátku školního roku se klasicky přeje, aby se dětem, pedagogům i rodičům dařilo zvládnout rychlé tempo dnešní doby. Přeju Vám, aby se v dnešní době nevytrácela možnost ztišení se. Ať už během tohoto ztišení pobýváme s Bohem, se svým nitrem, nebo se svými blízkými.

MVDr. Zuzana Bartošová

Chceme dělat to, co
Pána Ježíše oslavuje.

Vybarvi ty obrázky,
na kterých děti dělají
Pánu Ježíši radost.

vybrala Renata Plenařová

sobota 14. 9. – slavnost Povýšení svatého Kříže

- slavnost zasvěcení kostela Povýšení svatého Kříže (patrocinium)
- adorační den farnosti

8.00 ranní mše svatá

Po mši svaté začne adorace, která bude zakončena v 16.30 svátostným požehnáním.

17.00 poutní mše svatá

Po mši svaté bude malé pohoštění na rajske zahradě, nebo v katechetickém sále (podle počasí).

neděle 15. 9. – hody

7.30 mše svatá

9.00 mše svatá

10.30 mše svatá

Bohoslužby v neděli o hodech v kostelech sv. Cyrila a Metoděje a sv. Josefa nebudou.

Ve farní kronice je i znak farního úřadu města Prostějova (dnes již pozapomenutý).

Foto: Jan Černý

INRI 3/2019 – ČASOPIS FARNOSTI POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE A FARNOSTI SV. PETRA A PAVLA V PROSTĚJOVĚ

Vydává Římskokatolická farnost Povýšení svatého Kříže Prostějov
Redakční rada: P. ICLic. Mgr. Aleš Vrzala, MVDr. Zuzana Bartošová,
Ing. Mgr. Jan Černý, Renata Plenařová, Marie Schneeweissová
Grafický návrh: Mgr. Kristina Veselá

Vychází 4x ročně. Vyšlo 15. 9. 2019. Příští číslo 4/2019 vyjde 1. 12. 2019
a příspěvky můžete posílat do 10. 11. 2019 na e-mail: casopisinri@gmail.com.

Webové stránky: <http://prostejovfarnost.mzf.cz/>, <https://petrskafarnost.cz/>

Časopis je neprodejný. Vytisknuto 350 ks. Doporučený příspěvek na tisk jednoho čísla je 10 Kč.